

Lectio Divina segédanyag

A év – Mt 28,16-20

A Szentmise evangéliumi szakaszához

Lectio Divina munkacsoport:

Felelős szerkesztő:

Nyúl Viktor

A segédanyag összeállításában

közreműködtek:

Asztalos Gábor

Asztalos Lívia

Csonka Laura

Geizselhardt Sára,

Görföl Tibor

Haász Rebeka Anna

Hegyi László

Járai Ferenc

Mohay Réka

Molnár Dzszenifer

Nyúlné Révfalvi Ildikó

Rácz Dávid

Rácz Édua Anna

Szily Boglárka

Vermes Nikolett

+ EVANGÉLIUM Szent Máté könyvéből

Én kaptam meg minden hatalmat az égen és a földön.

Abban az időben:

A tizenegy tanítvány elment Galileába, fel arra a hegyre, ahova Jézus rendelte őket. Amikor meglátták őt, leborultak előtte a földre. Egyesek azonban még mindig kételkedtek. Jézus odament hozzájuk, és ezt mondta nekik: „Én kaptam meg minden hatalmat az égen és a földön. Ezért most menjetek el, és tegyetek tanítványommá minden nemzetet! Kereszteljétek meg őket az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében! Tanítsátok meg őket mindannak megtartására, amit parancsoltam nektek! És íme, én veletek vagyok mindennap a világ végéig!”

1. Lectio – olvasás

1.1. Biblikus nézőpont

1.1.1. Görög szöveg szó szerinti fordítása

¹⁶ Οἱ δὲ ἕνδεκα μαθηταὶ ἐπορεύθησαν εἰς τὴν Γαλιλαίαν εἰς τὸ ὄρος οὗ ἐτάξατο αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς,

A tizenegy tanítvány pedig elment Galileába a hegyre, ahová elrendelte nekik Jézus,

¹⁷ καὶ ἰδόντες αὐτὸν ἤπροσεκύνησαν, οἱ δὲ ἐδίστασαν.

és meglátva őt imádták, de kételkedtek.

¹⁸ καὶ προσελθὼν ὁ Ἰησοῦς ἐλάλησεν αὐτοῖς λέγων Ἐδόθη μοι πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς·

És odamenve Jézus mondta nekik mondván: „Nekem adatott minden hatalom égben és a földön.

¹⁹ πορευθέντες ἑοῦν μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος,

Elmenve tehát tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atya és a Fiú és a Szentlélek nevében,

²⁰ διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν· καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος.

Megtanítva, hogy tartsák meg mindazt, amit parancsoltam nektek: és íme, én veletek vagyok minden nap a világ (idejének) beteljesüléséig.

1.1.2. Legfontosabb magyar fordítások

Nova Vulgata

Szent István Társulati Biblia

Jeromos fordítás

Békés-Dalos Újszövetségi Szentírás

Károli Gáspár revideált fordítása

Simon Tamás László O.S.B. Újszövetség-fordítása

¹⁶ Undecim autem discipuli abierunt in Galilaeam, in montem ubi constituerat illis Iesus,

¹⁶ A tizenegy tanítvány elment Galileába, arra a hegyre, ahova Jézus rendelte őket.

¹⁶ A tizenegy tanítvány pedig elment Galileába, arra a hegyre, ahova Jézus rendelte őket.

¹⁶ A tizenegy tanítvány elment Galileába arra a helyre, ahova Jézus rendelte őket.

¹⁶ A tizenegy tanítvány pedig elméne Galileába, a hegyre, a hová Jézus rendelte vala őket.

¹⁶ A tizenegy tanítvány elment Galileába arra a hegyre, ahová Jézus rendelte őket.

¹⁷ et videntes eum adoraverunt; quidam autem dubitaverunt.

¹⁷ Amint meglátták, leborultak előtte, bár néhányan kételkedtek.

¹⁷ Amikor meglátták őt, leborultak, bár egyesek még kételkedtek.

¹⁷ Amint meglátták, leborultak előtte, bár néhányan előzőleg kételkedtek. Jézus hozzájuk lépett és így szólt:

¹⁷ És mikor megláták őt, leborulának előtte; némelyek pedig kételkedének.

¹⁷ Amikor meglátták, leborultak előtte, de néhányan kételkedtek.

¹⁸ Et accedens Iesus locutus est eis dicens: "Data est mihi omnis potestas in caelo et in terra.

¹⁸ Jézus odalépett hozzájuk, és így szólt: „Én kaptam minden hatalmat égen és földön.

¹⁸ Jézus odament és azt mondta nekik: »Nekem adatott minden hatalom a mennyben és a földön.

¹⁸ „Én kaptam minden hatalmat mennyben és földön.

¹⁸ És hozzájuk menvén Jézus, szóla nekik, mondván: Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön.

¹⁸ Jézus hozzájuk lépett, és így szólt: „Nekem adatott minden hatalom a mennyben és a földön.

¹⁹ Euntes ergo docete omnes gentes, baptizantes eos in nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti,

¹⁹ Menjetek tehát, tegyétek tanítványommá mind a népeket! Kereszteljétek meg őket az Atya és a Fiú és a Szentlélek nevére,

¹⁹ Menjetek tehát, és tegyetek tanítvánnyá minden népet. Kereszteljétek meg őket az Atya és a Fiú és a Szentlélek nevében,

¹⁹ Menjetek tehát, tegyetek tanítványommá minden népet, kereszteljétek meg őket az Atya és Fiú és Szentlélek nevében,

¹⁹ Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében,

¹⁹ Menjetek, és tegyetek tanítvánnyá minden népet! Kereszteljétek meg őket az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében,

²⁰ docentes eos servare omnia, quaecumque mandavi vobis. Et ecce ego vobiscum sum omnibus diebus usque ad consummationem saeculi”.

²⁰ és tanítsátok meg őket mindannak a megtartására, amit parancsoltam nektek. S én veletek vagyok mindennap, a világ végéig.”

²⁰ és tanítsátok meg őket arra, hogy megtartsák mindazt, amit parancsoltam nektek! És íme, én veletek vagyok minden nap a világ végéig!«

²⁰ és tanítsátok őket mindannak megtartására, amit parancsoltam nektek. Íme, én veletek vagyok a világ végéig.”

²⁰ Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, a mit én parancsoltam nektek: és ímé én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig. Ámen!

²⁰ és tanítsátok őket, hogy megtartsák mindazt, amit parancsoltam nektek! Íme, én veletek vagyok mindennap a világ végezetéig.”

1.1.3. Behatárolás

A tizenegy tanítvány közös megjelenése és a galileai helyszín, amire az angyal az üres sírnál utalt az asszonyoknak (Mt 28,7), jelzi, hogy az örök megvesztegetésének leírása után (Mt 28,11-15) egy új epizód kezdődik, amelyben a feltámadt Úr Jézus találkozik apostolaival (Mt 28,16-20). A szakasz egyúttal a Máté-evangélium befejezése is.

1.1.4. Szószerinti üzenet

Máté az evangéliumában többször közli Jézus beszédeit hosszabb, összefüggő leírásokban (Mt 5-7: a hegyi beszéd; Mt 10: a missziós beszéd; Mt 13: a

példabeszédek tartalmazó tanítás; Mt 18: az egyház életéről szóló beszéd; Mt 23-25: az írástudókat és a farizeusokat megszólító, illetve a végső időkről szóló beszéd). Ezeknek a folytatásaképpen is értelmezhető Jézus „utolsó” beszéde, amit tanítványainak mond (Mt 28,18-20), ami azért is elgondolkoztató, mert Máté az egyedüli evangélista, aki az Úr Jézus közvetlen beszédével zárja az evangéliumát. Vagyis ezzel azt kívánja nyomatékosítani, hogy a feltámadt Jézus Krisztus szavai sosem múlnak el (vö. Mt 5,18; Jel 19,11-16), a galileai hegyről visszhangoznak egészen a világ végéig, felhívva arra a figyelmet, hogy mindig velünk marad!

Továbbá Máté hangsúlyozza azt is, hogy a tanítványok a feltámadt Jézustól kapják a hatalmat, aki pedig az Atyától kapta (Mt 28,18-19). Az apostolok feladata, hogy tanítvánnyá tegyék az embereket az igehirdetés és a tanúságtétel által, illetve, hogy kereszteljék meg őket a Szentháromság nevében. Az apostol tehát küldetését a feltámadt Úrtól kapja, hogy Istenhez vezesse, megszentelje az embereket. Tanítvánnyá pedig úgy válik valaki, ha megőrzi, megtartja mindazt, amit Jézus parancsolt, vagyis mondott (vö. Mt 19,17; Mt 23,3; Jn 14,15.21.23-24; Jn 15,10), és megkeresztelkedik. Tehát minden keresztény Istentől kapja a küldetését, hogy Jézus tanítványává válva másokat is a Mester tanítványává tegyen! Az Egyház mint a megkeresztelt tanítványi közösség halad a történelemben egészen a világ beteljesüléséig, s bátran számíthat Urára, akinek a hangja bátorítóan visszhangozza, hogy Ő velünk van!

1.1.5. Kulcsszavak rövid elemzése

τὸ ὄρος ('to orosz') (Mt 28,16) ('a hegy')

A görög „hegy” („τὸ ὄρος” 'to orosz') szó és a „látni” („ὄραω” 'horáó') kifejezés között kapcsolat van: a hegy az, amit már messziről is lehet látni, illetve ahonnan jól el lehet látni. A hegy mint földrajzi helyszín fontos a Bibliában, de leginkább az Istennel való találkozás kiemelt helyévé válik már az Ószövetségben is (pl. Ter 22; Kiv 19; 24; 1Kir 18-19). Ennek fényében a Máté-evangéliumban is többször előfordul olyan helyként, ahonnan Jézus feltárja önmagát, tanít, kinyilatkoztat (Mt 4,8; Mt 5,1; Mt 8,1; Mt 14,23; Mt 15,29; Mt 17,1,9; Mt 21,1; Mt 24,3; Mt 26,30; Mt 28,16). Ezen igehelyek sorozatában az első alkalommal Jézus az őt megkísértő sátánt utasítja el egy magas hegyen, kijelentve, hogy egyedül Istent szabad imádni és csak neki szolgálni (Mt 4,8-10). Legvégül pedig az Úr az apostolokat szólítja fel küldetést adva nekik a népek tanítvánnyá tételére és megkeresztelésére (Mt 28,16-20). Jézus kinyilatkoztatása tehát olyan szilárd „hegy”, vagyis biztos viszonyítási pont az ember életében, ahonnan s ami alapján tudjuk igazán látni s átlátni az emberélet és a világ eseményeit!

ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι ('egó meth'hüimón ejmi') (Mt 28,20) ('én veletek vagyok')

A kifejezés keretbe foglalja az egész Máté-evangéliumot: hiszen Jézus születése kapcsán az evangélista visszautal az izajási jövendölésre (Iz 7,14): Jézus neve héberül Immánuél lesz, ami azt jelenti „MeqV h`mw/n o` qeo,j” ('meth'hémón ho Theosz': 'velünk az Isten') (Mt 1,22-24). Amikor pedig az evangélium végén Jézus ezt egyes szám első személyben mondja a tanítványoknak, akkor azt hangsúlyozza, hogy Ő a velünk lévő Isten. Máté örömhíre tehát így fogalmazható meg: Jézus Krisztusban Isten mindig velünk van, nem hagy el soha bennünket!

1.2. Kontextuális – kánoni párhuzamok

Párhuzamok Máté evangéliumán belül

11,27 Atyám mindent átadott nekem, és senki sem ismeri a Fiút, csak az Atya, s az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú, és az, akinek a Fiú kinyilatkoztatja.

13,39.49 Az ellenség, aki veti, az ördög. Az aratás a világ vége, az aratók az angyalok. (...) Így lesz a világ végén is: elmennek az angyalok, aztán kiválogatják a gonoszokat az igazak közül.

14,31 Jézus kinyújtotta a kezét és megfogta. „Te kishitű – vonta kérdőre –, miért kételkedtél?

18,20 Ahol ugyanis ketten vagy hárman összegyűlnek a nevemben, ott vagyok közöttük.”

24,3 Amikor az Olajfák hegyén leült, egyedül tanítványai járultak hozzá, és kérdezték: „Mondd meg nekünk, mikor következik ez be? S mi lesz a jel eljöveteled és a világ vége előtt?

24,14 Az országnak ezt az evangéliumát hirdetni fogják az egész világon, bizonyosságul minden népnek, és akkor jön el a vég.

26,13 Bizony mondom nektek, ahol a világon csak hirdetni fogják az evangéliumot, mindenütt megemlékeznek majd arról is, amit ez az asszony tett.

26,32 De feltámadásom után majd elöttetek megyek Galileába.

28,7.10 Aztán siessetek, vigyétek hírül tanítványainak: Feltámadt a halálból, elöttetek megy Galileába. Ott viszontlátjátok. Íme tudtotokra adtam. Jézus így szólt: „Ne féljete! Menjete, vigyéte hírül testvéreimnek, hogy térjenek vissza Galileába, ott majd viszontlátanak.”

Szinoptikus és jánosi párhuzamok

Mk 16,14-16 Végül a tizenegyek jelent meg, amikor egyszer asztalnál ültek. Szemükre vetette hitetlenségüket és keményszívűségüket, hogy nem hittek azoknak, akik feltámadása után látták. Aztán így szólt hozzájuk: „Menjetek el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek. Aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözülni fog, aki nem hisz, az elkárhozik.”

Lk 24,47 Nevében megtérést és bűnbocsánatot kell hirdetni minden népnek Jeruzsálemtől kezdve.

Jn 3,35 Az Atya szereti a Fiút, s mindent a kezébe adott.

Jn 13,3 Jézus tudta, hogy az Atya mindent a kezébe adott, s hogy Istentől jött és Istenhez tér vissza.

Jn 14,18-21 Nem hagylak árván benneteket, hanem visszajövök hozzátok. Rövid idő, s a világ nem lát többé, ti azonban láttok, mert én élek, és ti is élni fogtok majd. Azon a napon majd megtudjátok, hogy Atyámban vagyok, ti bennem, s én bennetek. Aki ismeri és teljesíti parancsaimat, az szeret engem. Aki szeret engem, azt Atyám is szeretni fogja. Én is szeretni fogom, és kinyilatkoztatom magam neki.

Jn 14,23 Jézus így folytatta: „Aki szeret engem, az megtartja tanításomat, s Atyám is szeretni fogja. Hozzá megyünk és benne fogunk lakni.”

Jn 17,2 Hatalmat adtál neki minden ember fölött, hogy akiket neki adtál, azoknak örök életet adjon.

Jn 17,24 Atyám, azt akarom, hogy akiket nekem adtál, ott legyenek velem, ahol vagyok, s lássák dicsőségemet, amelyben részesítettél, mivel már a világ teremtése előtt szeretted.

Kánoni elemzés (párhuzamok a Szentírás más könyveiben)

Dán 7,14 Hatalmat, méltóságot és királyságot adott neki. Minden népnek, nemzetnek és nyelvnek neki kellett szolgálnia. Hatalma örök hatalom volt, amely nem enyészik el soha, és királysága nem megy veszendőbe.

Agg 1,13 Aggeus, az Úr követe így szólt a néphez: „Veletek vagyok!” – mondja az Úr.

ApCsel 1,8 De megkapjátok a Szentlélek rátok leszálló erejét, és tanúim lesztek Jeruzsálemben s egész Júdeában és Szamáriában, sőt egészen a föld végső határáig.

ApCsel 1,26 Ezután sorsot vetettek. A sors Mátyásra esett, így a tizenegy apostolhoz sorolták.

ApCsel 2,14 Péter a többi tizeneggyel előlépett, és zengő hangon beszédet intézett hozzájuk: „Zsidó férfiak és Jeruzsálem lakói mindnyájan! Vegyétek tudomásul és hallgassátok meg szavam!”

ApCsel 2,38 Térjete meg – felelte Péter –, és keresztelkedjék meg mindegyiktek Jézus Krisztus nevében bűnei bocsánatára. És megkapjátok a Szentlélek ajándékát.

ApCsel 14,21 Ebben a városban is hirdették az evangéliumot, sok tanítványt szereztek, majd visszafordultak Lisztrába, Ikóniumba és Antióchiába.

ApCsel 18,10 Én veled vagyok, senki sem fog hozzád nyúlni vagy ártani neked, mert sok emberem van ebben a városban.

Ef 1,20-22 Nagyszerű erejét Krisztusban mutatta meg, amikor a halálból feltámasztotta, s a mennyben jobbjára ültette, minden fejedelemségnek, hatalomnak, erőnek és uralomnak, s minden néven nevezhető méltóságnak fölé emelte, nemcsak ezen a világon, hanem az eljövendőben is. Mindent lába alá vetett, őt magát meg mindenek fölött az egész Egyház fejévé tette.

Kol 1,23 Csak álljatok szilárdan és rendületlenül a hitben, és ne tántorodjatok el az evangéliumi reményről, amelyről hallottatok, hiszen minden teremtménynek hirdették az ég alatt, és én, Pál is ennek a szolgája lettem.

Jel 12,10 Ekkor harsány hangot hallottam az égben: „Eljött Istenünk üdvössége, ereje és országa, és az ő Fölkentjének uralma, mert letaszították testvéreink vádlóját, aki éjjel-nappal vádolta őket Istenünk színe előtt.”

2. Meditáció – elmélkedés

2.1. Patrisztikus nézőpont

Talán véletlenül telt el idő Urunk feltámadása és mennybemenetele között? Nem. Lássátok ebben mindennek a pecsétjét. Krisztus Urunk, feltámadása után, megjelent az apostoloknak, együtt evett velük, megjelent Mária Magdolnának, megjelent az emmauszi tanítványoknak és megtörte nekik a kenyeret. A kételkedő szíveket megerősítette, gondoljunk csak Tamásra. Megerősítette őket, hogy Ő az a Jézus, akivel jártak-keltek, aki őket tanította, és aki a csodákat művelte. Megerősítette őket, hogy a küldetést, amelyet most rájuk bízott meg tudják tenni. Ez nemcsak a léleknek, hanem a testnek is megdicsőülése. Előrevetítése annak, hogy miután mi is az Úrtól rendelt feladatot jól elvégeztük, milyen dicsőség vár reánk.

Vö.: Nagy Szent Leó pápa, *Sermo 73* [60], 2 – 4 (Leone Magno, *Sermo 73* [60], 2-4)

Az Úr Jézus, amikor megtestesült, nem egy idegen világba érkezett, hanem olyan világba jött, amelyet az Atya általa teremtett a Szentlélek közreműködésével. Eljött, hogy bűneidről megváltson és téged is felvezessen arra a hegyre, amelyről az égbe emelkedett. Felvezet téged oda, de erényeid is kísérenek. Legyen tiszta a kezed minden gonoszságtól, ártatlan szívvel, érzékeid által ne beszennyezve közelíts a hegy

felé. Akkor megláthatod az Úr dicsőségét, és te is erre a dicsőségre jutsz. Így teljesül rajtad a Zsoltáros szava: „Ez lesz a sorsa a népnek, amely őt keresi, amely a te arcodat keresi, Jákob Istene.” (Zsolt 24, 6)

Krisztus belép dicsőségébe, így szólnak a kapu őreihez: „Emeljétek föl fejetekeket, kapuk, ősi kapuszárnyak, táruljatok, hadd vonuljon be a dicsőség királya!” (Zsolt 24, 7). De ők megkérdezik: „Ki a dicsőség királya?” (Zsolt 24, 8) Ezt a feleletet kapják rá. Aki erős és hatalmas a csatákban, aki a keresztfán legyőzte az emberi nem legfőbb ellenségét, aki elvezette az emberi nemet a szabadságra és a békére. „A Seregek Ura a dicsőség királya.” (24, 10 b).

Vö.: Nisszai Szent Gergely, Sermo de Ascens., passim (Gregorio di Nissa, *Sermo de Ascens., passim*)

2.2. Tanítóhivatali nézőpont

2.2.1. Katolikus Egyház Katekizmusa

659 "Az Úr Jézus, miután ezeket mondta, fölvétetett a mennybe és leült az Isten jobbán" (Mk 16,19). Krisztus teste föltámadásának pillanatától megdicsőült, amint azt az új és természetfölötti tulajdonságai mutatják, melyekkel attól kezdve állandóan rendelkezik. De negyven napon át, amikor tanítványaival bensőségesen együtt evett és ivott és az Országról tanította őket, dicsősége még a megszokott emberség körvonalai alatt elfátyolozott marad. Jézus utolsó megjelenését az zárja le, hogy embersége visszavonhatatlanul belép az isteni dicsőségbe, melyet a felhő és az ég – ahol ettől kezdve Isten jobbán ül – jelez. Végül teljesen kivételes és egyedülálló módon Pálnak – "mint egy elvetéltnek" (1Kor 15,8) – egy utolsó jelenésben megmutatkozik, mellyel apostollá teszi őt.

660 A Föltámadott dicsőségének ez időben elfátyolozott jellege átragyog Mária Magdolnához intézett titokzatos szavain: "Még nem (...) mentem föl az Atyához; de menj az én testvéreimhez, és mondd nekik: Fölmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, az én Istenemhez és a ti Istenetekhez" (Jn 20,17). Ez a föltámadott Krisztus és az Atya jobbára fölmagasztalt Krisztus dicsősége közötti különbségre utal. A mennybemenetel egyszerre történeti és transzcendens eseménye az átmenetet jelenti az egyikből a másikba.

661 Ez az utolsó lépés szoros egységben marad az elsővel, azaz a mennyből való alászállással, ami a megtestesülésben valósult meg. Csak az "térhet vissza az Atyához", aki az "Atyától jött ki": Krisztus. "Senki sem ment föl az égbe, csak aki alászállott az égből, az Emberfia" (Jn 3,13). Az emberség saját természetes erőire hagyva nem képes bemenni az "atyi házba", Isten életébe és boldogságába. Egyedül

Krisztus nyithatta meg az embernek az utat: "hogy nekünk, az Ő tagjainak megadja a reményt, hogy mi is eljuthatunk oda, ahová Ő elsőként előrement".

662 "Én pedig, majd ha magasba emelnek a földről, mindeneket magamhoz fogok vonzani" (Jn 12,32). A kereszten való fölmagasztalás a mennybemenetel fölmagasztalását jelzi és jövendöli. Az ennek a kezdete. Jézus Krisztus, az új és örök szövetség egyetlen Papja "nem emberi kézzel épített szentélybe lépett be (...), hanem magába a mennybe, hogy most Isten színe előtt közbenjárjon értünk" (Zsid 9,24). Krisztus a mennyben szüntelenül gyakorolja a maga papságát: "hiszen örökké él, hogy közbenjárjon" azokért, "akik általa járulnak Istenhez" (Zsid 7,25). Mint "az eljövendő javak főpapja" (Zsid 9,11), középpontja és főcelebránsa annak a liturgiának, amely az Atyát az égben dicsőíti.

663 Ettől kezdve Krisztus az Atya jobbján ül: "Az Atya jobbján kifejezéssel azt az isteni tiszteletet és dicsőséget jelezzük, amelyben Isten Fia mint az Atyával egylényegű Isten az idő kezdete előtt volt, és ahol az idők végén, megtestesülvén, testi módon is helyet foglal, mert teste ugyanabba a dicsőségbe került."

664 Az Atya jobbára ülés a Messiás országának kezdetét jelenti, Dániel próféta az Emberfiára vonatkozó látomásának beteljesedését: "és hatalom, tisztelet és ország adatott neki; és minden nép, törzs és nyelv neki szolgált: hatalma örök hatalom, mely nem vétetik el, és országa nem fog megsemmisülni." (Dán 7,14). Ettől az időponttól kezdve az apostolok tanúi lettek annak az "országnak, melynek nem lesz vége".

665 Krisztus mennybemenetele Jézus emberségének végleges bemenetelét jelenti Isten mennyei országába, ahonnan ismét el fog jönni, de a közbülső idő elrejtíti Őt az emberek szeme elől.

666 Jézus Krisztus az Egyház feje, előttünk ment be az Atya dicsőséges országába, hogy mi, az Ő testének tagjai abban a reményben éljünk, hogy egykor örökre együtt leszünk Vele.

667 Jézus Krisztus egyszer s mindenkorra belépett a mennyei szentélybe, és szüntelenül közbenjár értünk mint közvetítő, aki állandóan árasztja ránk a Szentlelket.

668 "Krisztus meghalt és életre támadt, hogy a holtaknak és élőknek egyaránt Ura legyen" (Róm 14,9). Mennybemenetele azt jelenti, hogy embersége részesedik Isten hatalmában és tekintélyében. Jézus Krisztus az Úr: övé minden hatalom a mennyben és a földön. Ő "fölötte áll minden fejedelemségnek, hatalomnak, erősségnek és uralomnak", mert az Atya "mindent az ő lábai alá vetett" (Ef 1,20–22). Krisztus a mindenség és a történelem ura. Benne az ember történelme és az egész teremtés is megtalálja "újraösszefoglalását", transzcendens csúcspontját.

669 Mint Úr Krisztus feje is az Egyháznak, mely az ő Teste. A mennybe fölemelkedett és megdicsőült Krisztus, mivel küldetését így teljesíti be teljesen, Egyházában itt marad a földön. A megváltás a forrása annak a tekintélynek, amelyet Krisztus az Egyház fölött a Szentlélek erejével gyakorol. "Krisztus Országa a misztériumban már jelen van" az Egyházban, mely "az Ország csírája és kezdete a földön".

670 A mennybemenetel óta Isten tervének megvalósulása elkezdődött. Már az "utolsó órában" vagyunk (1Jn 2,18). "Elérkezett tehát már hozzánk az idők vége, és e világ megújítása visszavonhatatlanul elkezdődött, és a jelen világban bizonyos módon elővételeztetik: az Egyház ugyanis már a földön igaz, jóllehet tökéletlen szentséggel ékeskedik." Krisztus Országa jelenlétét azon csodálatos jelekkel már mutatja, melyek kísérik az Egyház által történő hirdetését.

671 Krisztus országa azonban, mely az Egyházban már jelen van, még nem teljeseedett be "hatalommal és nagy dicsőséggel" (Lk 21,27) a Király eljövételével a földre (nehezen kivehető a mondat értelme így!). Az Országot a gonosz hatalmak még támadják, jóllehet gyökerében Krisztus húsvétja már legyőzte őket. Amíg minden alá nem vettetik neki, "amíg nem lesz új ég és új föld, melyekben igazságosság lakik, addig a zarándok Egyház szentségeiben és intézményeiben, melyek ehhez a történelmi időhöz tartoznak, ennek a világnak alakját hordozza, mely elmúlik, és maga is ott él a teremtett dolgok között, melyek mindmáig sóhajtoznak és vajúdnak, és várják Isten fiainak megnyilvánulását". Ezért imádkoznak a keresztények, főképpen a szentmisében, sürgetvén Krisztus visszatérését, mondván: "Jöjj el, Urunk!" (Jel 22,20).

672 Krisztus mennybemenetele előtt megmondta, hogy még nem jött el az Izrael által várt messiási ország dicsőséges megalapításának ideje, melynek az összes emberek számára meg kell hoznia a próféták szerint az igazságosság, a szeretet és a béke végső rendjét. A mostani idő az Úr szerint a Lélek és a tanúságtétel ideje, de olyan idő is, melyet a közlgő "szorongatás" és az Egyházat nem kímélő gonosztól való próbatétel határoz meg, és bevezeti az utolsó napok harcát. A várakozás és a virrasztás ideje.

697 A felhő és a fényesség. E két szimbólum elválaszthatatlan a Szentlélek megjelenésétől. Az ószövetségi teofániától kezdve a sötét vagy a fényes felhő nyilatkoztatja ki az élő és szabadító Istent, eltakarván dicsőségének transzcendenciáját; Mózesnek a Sinai-hegyen, a találkozás sátrában és a pusztai vándorlásban; Salamonnak a templomszentelés alkalmával. Ezeket az előképeket tehát Krisztus beteljesíti a Szentlélekben. A Szentlélek száll Szűz Máriára és "beárnyékozza őt", hogy Jézust foganja és világra szülje. A Színeváltozás hegyén a Szentlélek jön a felhőben, mely Jézust, Mózes és Illést, nemkülönben Pétert, Jakabot

és Jánost beárnyékolja, "és a felhőből szózat hallatszott: »Ez az én választott fiam, őt hallgassátok«" (Lk 9,34–35). Végül ugyanez a "felhő fogadta be Jézust" a tanítványok szeme előtt a mennybemenetel napján, és fogja kinyilatkoztatni az Emberfiát dicsőségben eljövételének napján.

792 Krisztus "az Egyház testének a Feje" (Kol 1,18). Ő a teremtés és a megváltás forrása. Fölemelkedvén az Atya dicsőségébe, "övé az elsőség mindenben" (Kol 1,18), főként az Egyházban, mely által kiterjeszti uralmát mindenre:

lélekkel csatlakozott, szeretetből beleegyezve a tőle született áldozati Bárány föláldozásába; végül maga Jézus Krisztus a kereszten haldokolva anyául adta őt a tanítványnak e szavakkal: »Asszony, íme a te fiad!«" (vö. Jn 19,26-27)

965 Mária Fia mennybemenetele után "imádságaival ott állt az Egyház kezdeténél". Az Apostolokkal és az asszonyokkal együtt ott látjuk "Máriát is, amint imádkozva esdekel a Szentlélek ajándékáért, aki az angyali üdvözléskor őt már beárnyékolta".

2795 A mennyek szimbóluma a szövetség misztériumára utal, melyben élünk, amikor a mi Atyánkhoz imádkozunk. Ő a mennyekben van, ez az Ő lakása, az Atya háza tehát a mi "házánk". A szövetség földjéről a bűn kiűzött minket, és az Atyához a mennybe a szív megtérése vezet vissza. Krisztusban tehát az ég és a föld megbékél, mert egyedül a Fiú "szállt alá a mennyekből", és Ő teszi, hogy mi Vele együtt oda fölmenjünk keresztje, föltámadása és mennybemenetele által.

2.2.2. Pápai gondolatok

Szent II. János Pál pápa: Redemptoris missio enciklika

22. Amikor az evangélisták elbeszélik a Feltámadott találkozását az apostolokkal, mindig a missziós paranccsal fejezik be: „Nekem adatott minden hatalom a mennyben és a földön. Ezért menjetek minden néphez... én veletek vagyok minden nap a világ végezetéig” (Mt 28,18-20; vö. Mk 16,15-18; Lk 24,46-49, Jn 20,21-23).

Ez a küldés Szentlélekben való küldés, amint világosan kitűnik Szent János szövegéből: Krisztus úgy küldi övéit a világba, ahogyan az Atya küldte Őt, és ezért nekik adja a Lélek. Lukács az apostolok Krisztusról szóló tanúságtételét szorosan a Lélek működéséhez köti, aki képessé teszi őket a kapott parancs teljesítésére.

23. A missziós parancs eltérő változatai tartalmazzak ugyan közös vonásokat és mindegyik rendelkezik sajátos jellemzőkkel, de két azonos elem mindegyik elbeszélésben megtalálható. Mindenekelőtt az apostoloknak adott parancs egyetemes jellege: „Minden népet” (Mt 28,19); „az egész világra, minden teremtménynek” (Mk 16,15); „minden népet” (Lk 24,27); „egészen a föld végső határáig” (ApCsel 1,8).

Aztán az Úrtól kapott biztosítékot, hogy ennek a feladatnak teljesítésekor nem maradnak egyedül, hanem erőt és segítséget kapnak küldetésük teljesítésére. Ez a Lélek jelenléte és ereje, valamint Jézus szüntelen jelenléte: „Ők elmentek, és mindenütt hirdették az evangéliumot. Az Úr velük volt munkájukban” (Mk 16,20).

Ami a parancs különböző változatait illeti, Márk a missziót igehirdetesként fogja fel: „Hirdessétek az Evangéliumot” (Mk 16,15). Az evangélista célja az, hogy rábírja az olvasót Péter hitvallásának megismétlésére: „Te vagy a Messiás”! (Mk 8,29) és annak megvallására, amit a római százados Jézus kereszthalálakor mondott: „Valóban, ez az ember Isten Fia volt” (Mk 15,30). Máténál a missziós jelleg az Egyház intézményéhez és tanrendszeréhez tartozik (vö. Mt 28,19-20; 16,18): nála a megbízatás azt jelenti, hogy az Egyház az Evangéliumot a katekézis során egyházi és szentségi jellegével hirdesse. Lukács a küldetést mintegy tanúságtételnek tekinti, elsősorban a feltámadás melletti tanúságtételnek (vö. Lk 24,48; ApCsel 1,8). A misszionáriust arra szólítja, hogy higgyen az Evangélium átalakító erejében, és hirdesse azt, amit Lukács jól megvilágít, vagyis az odafordulást Isten szeretetéhez és irgalmához, és az eljutást a minden rossz gyökerétől, azaz a bűntől való teljes szabadság megtapasztalásához.

Csak János szól kifejezetten „parancsról”, ami a küldetéssel azonos értelmű, összekapcsolva a tanítványok szétküldését azzal a küldetéssel, amit Jézus kapott az Atyától: „Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek titeket” (Jn 20,21). Jézus így szól az Atyához: „Amint te a világba küldtél, úgy küldöm én is őket a világba” (Jn 17,18). János egész evangéliumának missziós jellege a „főpapi imában” jut kifejeződésre: „Az az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedüli igaz Istent, és akit küldtél, Jézus Krisztust” (Jn 17,3). A küldés végső értelme: részesíteni abban a közösségben, amely az Atya és a Fiú között van. A tanítványoknak egységben kell élniük egymás között, megmaradva az Atyában és a Fiúban, hogy a világ felismerje és higgyen (vö. Jn 17,21-23). Ez a jellegzetesen missziós szöveg elsősorban arra mutat rá, hogy mi inkább azáltal vagyunk misszionáriusok, hogy mint Egyház létezőnk, amely a szeretet egységében él, semmint szavainkkal vagy tetteinkkel.

A négy evangélium tehát a missziós küldetés alapvető azonos jegyei mellett néhány különbséget is felmutat, amelyek az első keresztény közösségek eltérő tapasztalatait és körülményeit tükrözik. Ez is a Szentlélek indításának gyümölcse. Arra buzdít, hogy vegyük figyelembe a missziós karizmák sokféleségét, valamint a helyek és életkörülmények különbözőségét. De mindegyik evangélista hangsúlyozza, hogy a tanítványok küldetése együttműködés Krisztus küldetésével: „És én veletek

vagyok mindennap a világ végéig” (Mt 28,20). Ezért a misszió nem emberi képességeken alapszik, hanem a feltámadt Úr hatalmán.

47. Az apostolok, a Szentlélektől indítva mindenkit felszólítottak életük megváltoztatására, megtérésre és a keresztség felvételére. A pünkösdi esemény után Péter meggyőző módon szólt a tömeghez: „Mit tegyünk hát emberek, testvérek?” „Tartsatok bűnbánatot – felelte Péter –, és kerestelkedjék meg mindegyiktek Jézus Krisztus nevében bűneitek bocsánatára. Így megkapjátok a Szentlélek ajándékát” (ApCsel 2,37-38). És azon a napon mintegy háromezer embert keresztelt meg. Egy béna meggyógyítása után hasonlóképpen szólt Péter a tömeghez. Megismételte: „Térjete meg és tartsatok bűnbánatot, hogy bűneitek bocsánatot nyerjenek!” (ApCsel 3,19).

A Krisztushoz való megtérés szorosan összefügg a keresztséggel: ezt a kapcsolatot nemcsak az Egyház gyakorlata teremtette meg, hanem Krisztus akarata, aki azért küldte el tanítványait az összes népekhez, hogy keresteljék meg őket (vö. Mt 28,19). Ezt a keresztség belső természete is igazolja. Felvétele azért szükséges, mert az élet teljességét közvetíti. Jézus azt mondta Nikodémusnak: „Bizony, bizony, mondom neked, ha valaki nem születik újjá vízből és Szentlélekből, nem mehet be Isten országába” (Jn 3,5). A keresztség valójában újjáteremt minket Isten gyermekeinek életére. Összekapcsol Krisztussal, és felken minket a Szentlélekben. A keresztség nem egyszerűen a megtérés pecsétje avagy azt jelző és igazoló külső jele, hanem szentség, amely ezt a Lélekben történő újjászületést jelzi és eszközli. Valódi és felbonthatatlan kapcsolattal fűz a Szentháromsághoz, és a megkereszteltet Krisztusnak és Egyházának tagjává teszi.

Minderre gondolnunk kell, mert a pogányok misszionálását illetően sokan hajlanak arra, hogy különválasszák a megtérést a keresztségtől, és ez utóbbit nem is tartják szükségesnek. Igaz, hogy bizonyos vidékeken társadalmi szempontból a keresztséghez olyan nézetek kapcsolódnak, amelyek a hit valódi értelmét elhomályosítják. Ez különböző történeti és kulturális tényezőknek tulajdonítható. Ezeket – ahol még előfordulnak – meg kell szüntetni, hogy a lelki újjászületés szentsége teljes jelentőségében felragyogjon. Erre a feladatra a helyi egyházaknak kell vállalkozniuk. Az is igaz, hogy sok ember bensőleg azonosítja magát Krisztussal és tanításával, de ezt nem kívánják szentségi köteléssel megerősíteni, mert előítéleteik vagy a keresztények hibái miatt nem fogadják el az Egyház valódi természetét, amely a hit és a szeretet misztériumán nyugszik. Szeretném ezeket az embereket bátorítani, hogy nyíljanak meg teljesen Krisztusnak, és szeretném emlékeztetni őket arra, hogy ha Krisztus vonzását érzik, azt se feledjék, hogy Ő maga akarta, hogy az Egyház

legyen az a hely, ahol vele valóban találkozhatnak. Egyidejűleg felhívom a híveket és a keresztény közösségeket, hogy új életükkel valóban tanúskodjanak Krisztus mellett.

Az bizonyos, hogy minden megtérő ember ajándék az Egyház számára, ugyanakkor súlyos felelősséget is jelent. Nem csupán azért, mert a katekumenátusban föl kell készíteni őt a keresztségre, és vallási útmutatással azután is tovább kell őt kísérenünk, hanem azért is, mert – főleg ha felnőttől van szó – új lendületet hoz: lelkes hitét és a vágyat, hogy az Egyházban megtalált Evangéliumot életre váltsa. Nagy csalódás lenne számára, ha abban a keresztény közösségben, amelybe belépett, fáradt, megújulásra képtelen életet találna. Nem beszélhetünk megtérésről, ha mi magunk nem tudunk naponta újra megtérni.

92. Még sohasem volt az Egyháznak annyi alkalma és lehetősége, mint manapság, hogy az Evangéliumot a szó és a tanúságtétel révén minden emberhez és minden néphez eljuttassa. Látom már egy új missziós korszak derengését, amely fényes nappallá lesz és bővelkedik gyümölcsökben, ha minden keresztény, különösen a misszionáriusok és a fiatal egyházak, nagylelkűen és szentül válaszolnak korunk felhívására és kihívásaira.

Ahogy az apostolok Krisztus mennybemenetele után, úgy kell az Egyháznak egybegyűlnie az utolsó vacsora termében „Máriával, Jézus anyjával” (ApCsel 1,14), hogy kieszde a Szentlelket, erőt és bátorságot kapjon a missziós feladatokra. Minket is meg kell változtatnia és vezetnie kell a Léleknek, még jobban, mint az apostolokat.

A harmadik évezred küszöbén arra hivatott az Egyház, hogy mélyebben megélje Krisztus misztériumát és hálával telve működjék közre az üdvösség művében. Teszi ezt Máriával és Mária példájára, aki anyja és előképe. És Mária előképe annak az anyai szeretetnek, amelynek lelkesítenie kell mindenkit, aki az Egyház apostoli küldetése keretében az emberiség újjászületésén fáradozik. „Krisztus jelenlétével megerősítve (Mt 28,20) halad az Egyház az időben a történelem teljessége felé. Megy Ura elé, aki elébe jön. De zarándoklásában ugyanazon az úton halad, amelyet Szűz Mária is megtett.”

„Mária közbenjárásának hatékonyságára, amely teljesen Krisztusra mutat és az ő üdvözítő erejének megnyilvánulására irányul”, bízom az Egyházat és különösen azokat, akik a mai világban a missziós munkára adják magukat. Amint Krisztus küldte apostolait az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében, úgy én megújítom ezt a küldetést, és megajándékozlak benneteket ugyanannak a Szentháromságnak nevében az apostoli áldással. Ámen.

2.3. Liturgikus nézőpont

2.3.1. Az evangéliumi szakasz kapcsolódási pontjai a szentmise szertartásának egyéb szövegeivel

A mai liturgia fókuszában a mennybemenetel áll. Ennek leírása az Újszövetségben három helyen olvasható: Márk evangéliumában (Mk 16,19-20), Lukács evangéliumában (Lk 24,50-53) s az Apostolok Cselekedeteiben (ApCsel 1,9-11). Az „A” liturgikus évben azonban a mennybemenetel ünnepén az év nagy részéhez hasonlóan Mátétól olvashatjuk az *evangéliumi szakaszt* (Mt 28,16-20) – így ez az epizód csak közvetve vonatkoztatható a mennybemenetelre. Annyiban azonban illeszkedik a liturgia kontextusába, hogy ebben a szakaszban hangzik el a missziós parancs, mely értelmezhető úgy, mint egy végső küldetés, amit Jézus a tanítványoknak adott.

A liturgia szövegrészei döntően a mennybemenetelről beszélnek, így ez alkalommal kevesebb a közvetlen kapcsolódási pont az evangéliumi szakasszal. Kiemelhető ugyanakkor a keresztre való buzdítás a mátéi missziós parancsban és az *olvasmányban* (ApCsel 1,1-11), ahol viszont a tanítványoknak mondja Jézus, hogy Szentlélekkel fognak megkeresztelkedni.

Az evangéliumban azt mondja Jézus: „Én kaptam meg minden hatalmat az égen és a földön”. Ő, a küriosz, a jelenben is uralkodó úr – ez a motívum több alkalommal is megjelenik a liturgia szövegrészleteiben: „Isten az egész föld királya”, zengi a válaszos zsoltár (Zsolt 46,2-3.6-7.8-9). Az Atya mindent Jézus „lába alá vetett, őt magát pedig az egész Egyház fejévé tette”, mondja a *szentlecke* (Ef 1,17-23). Az *egyetemes könyörgések* bevezetője is kiemeli, „Urunk felment a mennybe” és „elfoglalta trónját Atyjának jobbján”.

Az evangéliumban azt is mondja Jézus: „Én veletek vagyok mindennap a világ végéig” – ez is visszaköszön a későbbiekben. Az *egyetemes könyörgések* záró kérése így szól: „Segíts, hogy mindig híven szolgáljunk Szent Fölségednek, el ne veszítsük kegyelmed ajándékait, és így folytonosan velünk maradj a földön, míg egykor eljutunk hozzád a mennyei dicsőségbe”. Az evangélium utolsó szavait idézi az *áldozási ének*: „Íme, én veletek vagyok mindennap, a világ végéig” (Mt 28,20). Végül pedig az *áldozás utáni könyörgés* így szól: „Mindenható örök Isten, te minket már a földön mennyei eledellel táplálsz” – a megtört Kenyérben és a Szentlélek által Jézus valóban köztünk és velünk van minden nap, a világ végéig.

2.3.2. Liturgikus énekek

Éneklő Egyház:

Introitus: galileai férfiak (562)

<https://sites.google.com/site/nepenektar3/%C3%89E562.mp3?attredirects=0&d=1>

Mennybe ment Krisztus e napon (118)

<https://sites.google.com/site/nepenektar1/%C3%89E118.mp3?attredirects=0&d=1>

Gitáros énekek:

Sillye Jenő: Mentsd meg a lelkem

<https://www.youtube.com/watch?v=SLqj3f1sDJc>

2.4. Pedagógiai nézőpont

2.4.2. Evangélium témáját feldolgozó versek

Palóczy Horváth Ádám

FÖLMENT A DICSŐSÉGBE

Szent egek, minden boldogok hajléki,
A nagy Király jön, nyíljatok meg néki!
Nagy oszlopi a levegőégnek,
Engedjetez utat a Felségnek!
Aki kezdetben titeket teremtett,
Aki azt mondá: légyen ég és föld, s lett;
Aki Igéje a nagy Istennek,
Aki által lettenek mindenek:

Ő a békesség örök tanácsában,
Mint aki legfelsőbb a váltság titkában,
Enberré lett a teljes időben,
A bűn terhét szenvedte testében.
Meghalt, áldozván halálos kinjával,
De fel is támadt maga hatalmával:
Ím győzedelmes bajnok módjára
Felmegy és ül szent Atyja jobbára.

Mennybe menése az ember Fiának
Záloga lelkünk mennyei jussának,
Melyet szerzett, mint kezes, vérével
És közöl minden igaz hívével.

Ő emberré, mi atyánkfiává lett,
Atyjának minket örökösivé tett;
Maga előttünk mennybe felméne,
Nekünk is helyet hogy készítene.

Ó, kegyes Jézus! Idvességünk ára,
Vállalt kezes, ki szent Atyád jobbára
Magasztaltattál, Te, ki örök, nagy,
Atyáddal egy és örök Isten vagy:
Arra szereztél utat érdemeddel,
Isten Atyánktól nyert örökségeddel,
Hogy dicsőséged lakóhelyébe
Mégy köszönrülő főpap képébe'.

Áldunk, s imádunk mindörökké Téged
És dicsőítjük örök istenséged;
Jó vagy, Uram, Te, s igen irgalmas,
Pap és Király vagy, kegyes, hatalmas.
A Te érdemed a mi nyereségünk,
Mennybe menésed élő reménységünk,
Hogy minket is, mint örökségedben,
Részeltetsz megnyert dicsőségében.

Adjad, Úr Jézus, hogy még e világban
Sátorozván is, ama mennyországban
Részt vehessünk, s mint tulajdonunkkal,
Szentül éljünk mennyei jussunkkal,
És hogy e földet jó cselekedettel,
Hálaadással, buzgó tisztelettel,
Mint lakos társai a szenteknek,
Pitvarivá tegyük az egeknek.

Forrás: <http://keresztényversek.weebly.com/versek/category/mennybemenetel>

Schvalm Rózsa – Személyed rejtély

Személyed rejtély Uram, mégis nyílt titok,
nyitott könyv, sorait hittel olvashatom.
Érkezésed, mint hajnalcsillag ragyog,
szent égi fény világít, végig utadon.

Ragyogó fény, amely személyedből árad,
sugárzik belőle, szeretet varázsa.
Isten léted csalhatatlan bizonyossága,
mely felfoghatatlan, az ember számára

Csak aki szívével, a sorok közt olvas,
a lélek sugallatával, értheti azt,
hogy benned Isten jött el, földi valóban,
hogy tévelygő ember, térjen helyes útra.

Ezért szeretetből, keresztet vállaltad,
bűnökért ártatlan, életedet adtad.
Önként adtad, s visszavenni volt hatalmad,
megújult életed, a feltámadásban.

Az embernek öröklét reményét adtad,
ha életútját hittel, nyomodba járja.
Mennybe visszatértél, az Atya Jobbjára.
híveid onnan, királyként várnak vissza.

Forrás: <https://keresztyenversek.wordpress.com/category/alkalom-szerint/mennybemenetel/>

2.4.3. Evangélium témáját elmélkedés

Horváth István Sándor atya – Vállalni a hit kockázatát. (részlet)

A mai evangéliumban hallott talentumokról szóló beszéd arra tanít bennünket, hogy milyen legyen a magatartásunk, az életstílusunk a Jézus második eljövetele előtti időszakban. A hívőre először is az jellemző, hogy szüntelenül várja Urának eljövételét. A hitvallásban azt imádkozzuk, hogy Jézus "ott ül az Atyának jobbján, de újra eljön dicsőségben, ítélni élőket és holtakat". A szentmisében pedig, közvetlenül az átváltoztatás után Jézushoz fordulunk imádságunkkal: "hittel valljuk feltámadásodat, amíg el nem jössz". Mi, keresztények, Jézus mennybemenetele óta ebben a Krisztust váró korban élünk, olyan időben, amikor Krisztus dicsőséges második eljövételét várjuk. Erről a váráról soha nem szabad elfeledkeznünk, hiszen akkor a hűtlen szolgákhoz hasonlítanánk, akiket meglepetésként és felkészületlenül ér az úr érkezése. Ne veszítsük el éberségünket! Magatartásunk másik jellemzője, hogy váráról nem tétlenséget jelent, hanem azt, hogy szem előtt tartva a ránk váró ítéletet, felelősséggel használjuk mindazt, amit Isten ránk bízott. Nem elegendő a hagyományok őrzése és az azokhoz való ragaszkodás, hanem fejlődünk és növekednünk kell. Kamatoztassuk emberi értékeinket!

A hit, amelyet valaki nem él meg a mindennapokban, hamar elveszítheti életerejét. Istentől kapott képességeink, amelyeket nem kamatoztatunk magunk vagy mások javára, teljesen haszontalanná válnak. Rajtunk múlik, hogy vállaljuk-e a hit kockázatát üdvösségünk reményében!

Forrás: <http://www.plebania.net/dolgozoszoba/?op=viewgondolat&id=130>

2.5. Kérdések az evangéliumhoz

– Jézus tanítását hogyan tudnám összefoglalni néhány mondattal?

3. Oratio – imádság

A szentmise első könyörgése

Mindenható Istenünk, hadd ujjongjunk szent örömmel és hadd vigadjunk gyermeki hálaadással, mert szent Fiadnak, Krisztusnak mennybemenetele a mi fölemelkedésünk: ahová ugyanis a Fő eljutott dicsőségben, oda kapott meghívást az egész test, az Egyház, reménységben. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön-örökké. Ámen.

Imádság:

Mennyei Atyánk, Jézus nevében kérünk, küldd el Szentlelkedet, hogy egyre inkább Fiad tanítványai tudjunk lenni, és hogy Őt imádsággal s bátor tanúságtétellel lelkesen hirdetni tudjuk mindazoknak, akikkel találkozunk! Ámen.

4. Contemplatio – szemlélődés

Fotó az evangéliumi szakaszhoz:

„Én kaptam minden hatalmat égen és földön.” (Mt 28,18)

(forrás: pixabay)

5. Condivisio – megosztás

Örömhír megfogalmazása: Nekem ebben a szakaszban az az örömhírem, hogy...

– Jézus a biztos és szilárd „viszonyítási pontja” az életemnek. Ő mindig mellettem áll, nem hagy el, hiszen megígérte, hogy velünk marad.

6. Actio – tettekre váltás

Tanúságtétel megfogalmazása: Az evangéliumi szakasz arra ösztönöz, hogy...

– Hallgassam és hirdessem bátran az Úr szavát!